

Arrest

nr. 117 462 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 17 september 2013 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 17 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 6 februari 2009 een asielaanvraag indient. Op 21 september 2009 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 16 oktober 2009 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 37.410 van 22 januari 2010 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}). Op 6 april 2013 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 44.760 van 14 juni 2010 verwerpt de Raad dit beroep.

1.4. Op 21 april 2010 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag wordt op 1 juni 2010 ontvankelijk verklaard. Op 26 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Op 21 augustus 2013 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 461 van 23 januari 2014 verwerpt de Raad dit beroep.

1.5. Op 5 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 19 september 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.6. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 19 september 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op art. 3 van het EVRM, maar hij toont niet aan dat hij onder de bepalingen valt van dit artikel.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij vroeg op 06.02.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2010 met de beslissing “weigering vluchtelingenstatus” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij kreeg op 30.03.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten, waar hij geen gevolg heeft aan gegeven. Hij beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Een asielprocedure van minder dan een jaar kan niet als onredelijk lang beschouwd worden. Dat betrokkene aansluitend nog een medische verblijfsprocedure heeft opgestart, die intussen werd afgesloten (zijn aanvraag 9ter van 21.04.2010 werd ongegrond verklaard op 26.06.2013) verhindert hem niet om terug te keren naar Rusland om een machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke post aan te vragen.

De elementen van integratie (dat hij sinds 2009 in België verblijft, geen gevaar is voor de openbare orde, school- en inburgeringsattesten voorlegt en sociale banden heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2013.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord *“moet”* duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich, onder meer, in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoeker geenszins wordt betwist of weerlegd.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De verwerende partij betoogt verder dat het *in casu* een herhaald bevel betreft aangezien in hoofde van verzoeker reeds op 25 maart 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) werd genomen en het beroep hiertegen door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 44.760 van 14 juni 2010 zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is geworden. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing zou verzoeker dan ook geen voordeel opleveren.

3.4. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de gemachtigde in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten of dat er sprake zou zijn van een herhaald bevel, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM tegen de tweede bestreden beslissing. Een behandeling van de middelen in zoverre deze op voornoemde grief zijn gesteund, dringt zich dan ook op.

Ter terechtzitting volhardt de raadsvrouw van verzoeker omwille van bovenvermelde redenen in het belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De middelen worden als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden

de procedure art. 9 TER VW is ondertussen teneinde

de overige elementen van integratie niet van belang zijn in deze procedure

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht

Verzoeker is destijds als minderjarige in België aangekomen en heeft er asiel aangevraagd.

Hij verblijft ondertussen bijna **4jaar** in België, heeft zich goed geïntegreerd, de verzoeker gaat naar school hier in België, hij heeft in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd.

De asielpcedure heeft meer bijna één jaar geduurd. Vervolgens is het zo dat verzoeker hier tot recentelijk steeds legaal heeft verbleven gezien het feit hij een verzoek tot medische regularisatie had ingediend, hetwelk ontvankelijk werd verklaard.

Het feit dat verzoeker destijds als minderjarige naar België is gekomen en hier gedurende drie en een half jaar legaal heeft verbleven, is in deze ten eerste van belang.

In de bestreden beslissing werd omtrent deze argumentatie NIETS geargumenteed.

Nochtans werd destijds aangenomen dat na bepaalde periodes van verblijf en in het geval bepaalde voorwaarden vervuld zijn, het onredelijk zou zijn om personen die destijds als minderjarige naar België kwamen, geen legaal verblijf toe te kennen.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd waarom het wel redelijk zou zijn om verzoeker nog legaal verblijf te weigeren.

Dat in dit verband de vraag rijst of het dossier van verzoeker wel voldoende grondig is onderzocht geworden temeer de motivering van de beslissing extreem kort is en dan nog in deze extreem korte motivering niets terug te vinden is inzake essentiële elementen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker meent dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat klaarblijkelijk er bepaalde zaken niet in de motivering zijn opgenomen, en in strijd met de motiveringsplicht aangezien tal van argumenten van verzoeker onbeantwoord zijn gebleven.

Indien met al de ingeroepen elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing. Noch de andere elementen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf en er bovendien geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker destijds als minderjarige naar België is gekomen.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien verzoeker die op zeer jonge leeftijd naar België kwam en steeds in procedure is geweest, niet geregulariseerd kan worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoeker gedurende langere periode in afwachting was van een beslissing op het door hem ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoeker tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werden erkend dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In het land van herkomst komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur in handen is van lokale mensen, dat de situatie in het land van herkomst voor verzoeker plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in het land van herkomst is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in het bijzonder is en blijft ook ernstig.

Verzoeker kan niet terug.

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. "

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten voile dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dat om deze reden ook het medebetekend bevel om het grondgebied ten eerste uit den boze is.

Dat verwerende partij niet kan volstaan om na al die tijd geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd.

Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in alle redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoeker.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

4.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “de” beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van het verbod van discriminatie en het gelijkheidsbeginsel, zonder evenwel aan te geven op welke manier deze door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

4.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er

niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

4.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

4.6. De verzoeker voert aan dat hij destijds als minderjarige in België is aangekomen en er asiel heeft aangevraagd. Hij stelt dat hij hier ondertussen bijna vier jaar verblijft, naar school gaat en goed geïntegreerd is, maar dat hierover niet gemotiveerd werd in de bestreden beslissing. Verzoeker voert ook aan dat de asielprocedure bijna een jaar geduurd heeft, en dat hij ondertussen ook een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Volgens verzoeker komt hij op basis van de ingeroepen elementen wel degelijk in aanmerking voor regularisatie.

4.7. Waar verzoeker aanvoert dat hij als minderjarige naar België gekomen is, stelt de Raad vast dat dit element niet werd opgeworpen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 5 januari 2013.

Bovendien blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 september 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dewelke zich in het administratief dossier bevindt, dat op 3 maart 2009 door het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KULeuven) een medisch onderzoek werd uitgevoerd naar de leeftijd van verzoeker, waaruit is gebleken dat verzoeker op dat moment minstens 18 jaar oud was.

Deze beslissing verwijst verder naar de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 23 maart 2009 waarbij betreffende de verzoeker gesteld wordt dat *“u op 3 maart 2009 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is en dat uw leeftijd vermoedelijk hoger en zelfs voorbij de 21 jaar ligt.”* Waar verzoeker dit element opnieuw aanvoert in zijn beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 september 2009, oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 37.410 van 22 januari 2010 dat de beweringen van verzoeker geen afbreuk doen aan de beslissing van de Dienst Voogdij van 23 maart 2009.

Het betoog van verzoeker als zou hij als minderjarige naar België gekomen zijn houdt dan ook geen stand.

4.8. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn medische regularisatieaanvraag. De Raad stelt echter vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoeker heeft ingediend op 21 april 2010, door de gemachtigde op 26 juni 2013 ongegrond verklaard wordt. Op 21 augustus 2013 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 461 van 23 januari 2014 verwerpt de Raad dit beroep.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bijgevolg kan de duurtijd van de behandeling van deze aanvraag ook niet aangevoerd worden als grond voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.9. Waar verzoeker verwijst naar elementen met betrekking tot zijn verblijfsduur in België, het feit dat hij naar school gaat en dat hij goed geïntegreerd is, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt wordt gemotiveerd: *“De elementen van integratie (dat hij sinds 2009 in België verblijft, geen gevaar is voor de openbare orde, school- en inburgeringsattesten voorlegt en sociale banden heeft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Het betoog van verzoeker als zou de gemachtigde in de bestreden beslissing betreffende deze elementen niets gemotiveerd hebben mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 4.4., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

De opleidingen en integratie van verzoeker in België zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 4.4. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Waar verzoeker wijst op de duur van zijn asielprocedure, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing oordeelde dat een asielprocedure van minder dan een jaar niet als onredelijk lang kan beschouwd worden.

4.10. In de mate dat verzoeker verwijst naar *‘de problemen in het herkomstland’* en stelt dat hij niet kan terugkeren, waarbij hij eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot summiere, vage, algemene en ongestaafde beweringen.

Verzoeker weerlegt hiermee echter niet de vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene beroept zich op art. 3 van het EVRM, maar hij toont niet aan dat hij onder de bepalingen valt van dit artikel”* Immers wanneer verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 januari 2013 een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, komt het aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus kwam het aan de verzoeker toe om in zijn aanvraag *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar zijn land van herkomst, *quod non in casu*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker n.a.v. zijn aanvraag geen enkel concreet bewijs voorlegde dat hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Verder stelt de Raad vast dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 september 2009 het asielrelaas als ongeloofwaardig bestempelde en oordeelde dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbracht, wat door de Raad bevestigd werd in arrest nr. 37.410 van 22 januari 2010.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Het zorgvuldigheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De aangevoerde middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker geen gegronde middelen aanvoert tegen het eveneens bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het gehandhaafd blijft.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES